

Socialministeren (Else Winther Andersen):

I begrundelsen for spørgsmålet har spørgeren anført, at der formentlig kan gå op til flere år, inden en lovændring kan få virkning. Jeg kan hertil oplyse, at det efter lovgivningen i vidt omfang er overladt til kommunerne selv at tilrettelægge administrationen af de enkelte love, bl.a. bistandsloven og pensionsloven. Den enkelte kommune opnår hermed at kunne etablere en administration af lovgivningen, som passer bedst for den kommune, det drejer sig om.

Jeg kan endvidere oplyse, at det omtalte udvalgsarbejde forventes at være afsluttet den 1. marts 1992.

Kommunerne har allerede fået bedre muligheder for at nedbringe sagsbehandlingstiden for en del af pensionsagerne; det skete fra den 1. januar 1992, da kommunerne ved en lovændring fik kompetence til at træffe afgørelse om almindelig førtidspension. De sager skulle før den 1. januar behandles både i kommunen og i revaliderings- og pensionsnævnet. Det er med udgangspunkt i denne lovgivning, at der arbejdes videre med mulighederne for at nedsætte sagsbehandlingstiden for sager om invalidebiler og førtidspension.

Det er rigtigt, at der altid vil gå en vis tid, før en lovændring kan få virkning. Der skal tid til at udarbejde fornuftige lovforslag, og kommunerne skal have en rimelig frist til at indrette sig efter nye regler.

Som minister har jeg imidlertid ikke mulighed for at udstede – og skal heller ikke udstede – detaljerede retningslinjer for sagsbehandlingen. Hvis jeg derimod bliver opmærksom på, at de lovgivningsmæssige rammer for kommunernes virksomhed kan forbedres, kan jeg tage initiativ til at fremsætte forslag til ændring af loven. Jeg kan f.eks. fremsætte lovforslag, der kan sigte mod en forenkling af lovgivningen med henblik på nedbringelse af sagsbehandlingstiden, og det er som sagt det, jeg agter at gøre for så vidt angår lovgivningen om pension og om invalidebiler.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg takker ministeren for svaret, men jeg synes ikke, ministeren svarede på det, jeg egentlig spurgte om, nemlig om ministeren her og nu som ansvarlig minister for hele området vil gøre noget.

Almindelige mennesker forstår ikke, at der skal gå så lang tid, 1 år, 2 år, for at få bevilget en invalidebil. I dette tilfælde var en mand så uheldig uden egen skyld at få ødelagt sin bil, og så siger man, at der går i hvert fald 1 år. Kan man ikke forstå, at folk ikke forstår det?

Ministerens må som øverste ansvarlige kunne se, om det fungerer, som det skal. Det er da urimeligt, at borgerne skal være prisgivet i måneder, ja halve og hele år. Derfor spørger jeg igen, om ministeren ikke har til hensigt at undersøge, hvorfor det varer et år eller mere at få en sag om invalidebil igennem, specielt i det nævnte tilfælde, hvor man i forvejen har en invalidebil, der er blevet ødelagt uden egen skyld.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg vil gerne gentage, at jeg er opmærksom på, at det er uhensigtsmæssigt, at sagerne skal behandles to gange, som det bl.a. er tilfældet med invalidebiler. Derfor er vi i gang med arbejdet for at ændre lovgivningen, så den bliver forenklet, således at det bliver kommunerne, der skal gøre sagerne færdige.

Den konkrete sag kan jeg ikke udtale mig om, da jeg ikke har kendskab til den. Men generelt vil jeg sige, at det er kommunerne, der tilrettelægger dette. Der kan være nye oplysninger i en sag, og det har jeg ikke mulighed for at udtale mig om.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg synes ikke, ministeren svarer på det, jeg spørger om.

Jeg spørger, om ministeren er enig i, at der skal gå så lang tid, uanset om der er en eller to instanser. Kan ministeren ikke godt forstå, at borgerne ryster på hovedet ad det offentlige system og spørger, hvorfor der skal gå så lang tid.

Selv om der skulle være to instanser, arbejder man så kun på sagen hvert halve år, er der for få møder, eller er det almindeligt sjuskeri, der gør, at der går så lang tid? Hvis ministeren ikke er i stand til at svare eller ikke vil svare på det, må vi jo prøve at forfølge det på anden vis.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det må altid være sådan, at borgerne oplever, at deres sager bliver behandlet – det vil jeg gerne give spørgeren ret i – og at behandlings-